

Sygn. akt II K. 177/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Leszek Osiński

Protokolant: st. sekr. sądowy - Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. w G-D----

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2021 roku, 14 kwietnia 2021 roku

sprawy J. K.

syna F. i K. z domu R.

urodz. (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 29 lutego 2020 roku w P., pow. g. (...), woj. (...)- (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) drogą W548 w kierunku B. dojeżdżając z drogi podporządkowanej do drogi z pierwszeństwem tj. drogi K15 nie zachował szczególnej ostrożności i wjeżdżając na nią nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi osobowemu marki F. (...) o nr rej. (...) jadącemu z kierunku K. w wyniku czego spowodował nieumyślnie wypadek w postaci zderzenia się tych dwóch pojazdów w wyniku czego pasażerka pojazdu F. (...) I. K. doznała obrzęku i krwiaka w obrębie tkanek miękkich głowy okolicy czołowo skroniowej prawej i czołowej lewej, rozluźnienia aparatu więzadłowego na poziomie kręgów C4/C5 kręgosłupa odcinka szyjnego z przemieszczeniem kręgu C5 ku tyłowi względem kręgu C4, pourazowego rozwarstwienia tętnicy szyjnej wewnętrznej prawej z następowym udarem niedokrwiennym prawej półkuli mózgu i lewostronnym porażeniem połowicznym, złamania trzonu mostka, rany ciętej okolicy czołowej prawej oraz rany ciętej i tłuczony przedramienia i nadgarstka prawego, zasinienia obu powiek tj. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią innego ciężkiego kalectwa

tj. o przestępstwo z art. 177 §2 kk

ORZEKA:

- I. uznaje oskarżonego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk i za to na mocy art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- II. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
- III. na mocy art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej;
- IV. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę za rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K. (obecnie P.) kwoty 25.000 zł (dwudziestu pięciu złotych);
- V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 911,13 zł (dziewięćset jedenaście złotych trzydzieści groszy).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 177/20	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. K.	Art. 177 § 2 kk - czyn przypisany zgodnie z aktem oskarżenia; spowodowanie wypadku drogowego w dniu 29 lutego 2020 roku w P..	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Fakt spowodowania wypadku drogowego opisanego w akcie oskarżenia przez oskarżonego J. K.	1. wyjaśnienia oskarżonego J. K.	k. 192, k. 264-265	
2. zeznania pokrzywdzonej I. P.	k. 266-267		
3. zeznania świadka A. P.	k. 34v., k.267		
4. zeznania świadka K. P.	k. 62v.-63, k. 268-269		
5. zeznania świadka R. H.	k. 164v., k. 269		
6. zeznania świadka P. H.	k. 169v., k. 269		
7. Protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem oraz dokumentacją fotograficzną	k. 6-22		
2. Fakt odniesienia obrażeń opisanych w akcie oskarżenia przez pokrzywdzoną I. K. (obecnie P.)	1. Opinia sądowo-lekarska	k. 174-180	
2. zeznania pokrzywdzonej I. K.	k. 266, k. 269,		
3. Dokumentacja medyczna	k. 277		
4. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności 10-N	k. 277		

5. Faktury za pobyty na turnusie rehabilitacyjnym	k. 277		
6. Dokumentacja fotograficzna	k. 277		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	1. wyjaśnienia oskarżonego J. K.	Już na wstępie oceny materiału dowodowego w sprawie należy wskazać, iż generalnie stan faktyczny sprawy nie budził sporu. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył - tak podczas śledztwa, jak i rozprawy głównej - wyjaśnienia zgodne z ustaleniami aktu oskarżenia. W	

sprawie nie budzi wątpliwości, iż w okresie poprzedzającym zdarzenie oskarżony kierował pojazdem osobowym marki V. (...). Poruszał się wówczas drogą (...) i dojeżdżając do drogi z pierwszeństwem przejazdu, tj. drogi (...), nie zachował szczególnej ostrożności wyjeżdżając z drogi podporządkowanej, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu samochodowi F. (...) poruszającemu się z kierunku B. w kierunku T. po drodze (...). Pojazdem F. (...) kierował K. P., a I. K. (obecnie P.) była jego pasażerką. Oskarżony w żaden sposób nie kwestionował swojego sprawstwa. Wyraził skruchę i żal z powodu zaistniałej sytuacji. Podczas rozprawy głównej po raz kolejny przeprosił pokrzywdzoną za spowodowanie wypadku (k. 264). Sąd miał na uwadze, iż podczas rozprawy głównej wyjaśnił częściowo odmiennie jeśli chodzi o kwestię powodu wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu. W trakcie rozprawy oskarżony wskazał wszak, iż widział pojazd F. (...). Mimo tego podjął manewr wyjazdu z drogi podporządkowanej, myśląc, że zdąży wjechać na drogę (...) na pas w kierunku B. (k. 264). Podczas śledztwa wskazał natomiast, że nie zauważył nadjeżdżającego pojazdu

F. (...) (k. 192). Podczas rozprawy wypowiedź tę przypisał zdenerwowaniu z powodu zaistniałego zdarzenia. Podkreślił, że widział nadjeżdżający pojazd (k. 265). Sąd wyjaśnieniom tym dał wiarę. Wersję oskarżonego przedstawioną podczas rozprawy głównej zdają się potwierdzać zeznania pokrzywdzonej oraz świadka K. P.. Wskazali oni zgodnie, że przed pojazdem oskarżonego, z drogi podporządkowanej wyjeżdżał jeszcze jeden pojazd (czerwony bus). Według pokrzywdzonej, już ten pojazd ledwo uniknął zderzenia ("ledwo się zmieścił" - k. 266). To wskazuje, że w istocie oskarżony źle ocenił sytuację na drodze przy podjęciu wyjazdu z drogi podporządkowanej. Wyjaśnienia oskarżonego korelują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. W świetle dowodów przeprowadzonych w sprawie ponad wszelką wątpliwość należy stwierdzić, iż to zachowanie oskarżonego doprowadziło do zderzenia się pojazdów. Oskarżony od początku miał tego świadomość, o czym świadczą jego wyjaśnienia. J. K. wskazał wszak, iż tuż po zderzeniu pojazdów podbiegł do pojazdu F. (...), oferując pomoc. Już wówczas przyznał, że był sprawcą wypadku i przeprosił

		<p>pokrzywdzoną (k. 264). Wyjaśnienia oskarżonego sąd uznał za szczerze i wiarygodne. Oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, nie próbował umniejszać swojej winy.</p>
<p>2. zeznania pokrzywdzonej I. K.</p>	<p>Zeznaniom pokrzywdzonej sąd również dał wiarę. Wskazują one na okoliczności bezpośrednio poprzedzające zdarzenie oraz sam przebieg zdarzenia, a następnie na rozmiar obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną w wyniku opisanego wypadku. W tym zakresie sąd nie znalazł podstaw, aby zeznania te zakwestionować. Oskarżony nie kwestionował przebiegu zdarzenia opisanego przez pokrzywdzoną (oraz świadka K. P.). Pokrzywdzona w sposób wyczerpujący opisała także oraz drobiazgowo udokumentowała następstwa wypadku. Jej twierdzenia w tym zakresie stanowiły podstawę do orzeczenia sądu w części dotyczącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Już w tym miejscu należy zasygnalizować, iż trauma oraz rozmiar bólu i cierpienia, uzasadniały zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie dochodzonej przez pokrzywdzoną. Oceniając zeznania pokrzywdzonej,</p>	

sąd zwrócił uwagę, iż zaprzeczyła ona, aby oskarżony już na miejscu zdarzenia ją przeprosił (k. 266). W tym zakresie sąd dał wiarę oskarżonemu, który szczegółowo opisał sekwencję zdarzeń po wypadku (k. 264). Podkreślił przy tym, iż już na miejscu przeprosił pokrzywdzoną, wskazując siebie jako sprawcę wypadku. Być może ze względu na swój stan pokrzywdzona nie odnotowała tego. Z całą pewnością na twierdzeniu pokrzywdzonej nie można jednak budować tezy o braku zainteresowania oskarżonego jej losem. Jak już wskazano, oskarżony zaoferował swoją pomoc, chciał pomóc wyciągnąć pokrzywdzoną z pojazdu. Nie był obojętny wobec osób znajdujących się w pojeździe uczestniczącym w wypadku.

3. zeznania świadka A. P.

Zeznaniom świadka sąd również dał wiarę. Wskazują one ponad wszelką wątpliwość, iż przyczyną wypadku było nieudzielenie pierwszeństwa przez pojazd oskarżonego. Zeznania tej treści nie budziły sporu stron. Żadna ze stron ich nie kwestionowała. Sąd również nie znalazł podstaw do ich odrzucenia. Mają one charakter czysto sprawozdawczy. Świadek wskazał na okoliczności,

	które zdołał zaobserwować podczas prowadzenia swego pojazdu.	
4. zeznania świadka K. P.	Zeznania K. P. mają charakter komplementarny wobec wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonej. K. P. w sposób szczegółowy opisał okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia. Jego relacja zasługuje na przymiot wiarygodności. Znajdują wsparcie w zeznaniach świadka A. P. oraz pozostałym materiale dowodowym.	
5. zeznania świadka R. H.	Sąd uznał złożone zeznania za wiarygodne. Wskazują one na zachowanie oskarżonego jako przyczynę wypadku. Świadek wskazał przy tym, iż siedział z tyłu, nie śledził całego zdarzenia.	
6. zeznania świadka P. H.	Świadek wskazał, iż z jego punktu widzenia przyczyną zderzenia pojazdów był wjazd oskarżonego z drogi podporządkowanej. Spostrzeżenie to jest zgodne z ustaleniami poczynionymi w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do uznania zeznań za niewiarygodne.	
7. Protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem oraz dokumentacją fotograficzną	Dokumentacja sporządzona po wypadku pozwala - przy uwzględnieniu źródeł osobowych - na rekonstrukcję przebiegu	

	<p>zdarzenia oraz jego skutków. Żadna ze stron nie kwestionowała prawidłowości dokonanych czynności, które znalazły swoje odzwierciedlenia w przedłożonych dokumentach. Protokół oględzin miejsca zdarzenia, szkic oraz dokumentacja fotograficzna dopełniają obraz zdarzenia przedstawiony przez oskarżonego, pokrzywdzoną oraz świadków. Stanowi wiarygodne źródło wiedzy na temat przebiegu i konsekwencji zdarzenia.</p>		
1.1.1	1. Opinia sądowo-lekarska	<p>Opinia sądowo-lekarska sporządzona przez biegłego lekarza medycyny sądowej P. S. w sposób wyczerpujący wskazuje na proces leczenia pokrzywdzonej I. P. oraz na doznane przez nią obrażenia i ich skutki. Sąd w pełni podziela wnioski opinii, wskazując, iż żadna ze stron ich nie kwestionowała. Opinia nie pozostawia żadnych wątpliwości co do następstw wypadku, co z kolei przełożyło się na przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 177 § 2 kk. O zasadności opinii biegłego przekonują ex post także kolejne dokumenty przedłożone w trakcie rozprawy głównej przez pokrzywdzoną (k. 277). Zwrócić w tym miejscu należy przede</p>	

		<p>wszystkim na orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności pokrzywdzonej, co jednoznacznie należy wiązać ze skutkami ocenianego zdarzenia. W przekonaniu sądu biegły w prawidłowy sposób ocenił charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną, a ich subsumpcja i zakwalifikowanie jako ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią innego ciężkiego kalectwa nie nasuwa żadnych wątpliwości.</p>	
<p>2. zeznania pokrzywdzonej I. K.</p>	<p>Pokrzywdzona szeroko opisała następstwa zdrowotne oraz proces leczenia i rehabilitacji po przebyтым wypadku. Opis ten koreluje z wnioskami opinii biegłego lekarza medycyny sądowej, znajduje odzwierciedlenie w przedłożonej dokumentacji medycznej. Pokrzywdzona wskazała przy tym jak diametralnemu pogorszeniu uległo jej życie. Na skutek doznanych obrażeń I. P. zмага się obecnie z licznymi przypadłościami (padaczka, nietrzymanie moczu, brak możliwości zajścia w ciążę, brak możliwości kontynuacji pracy), które w sposób dramatyczny obniżyły komfort jej życia, czyniąc de facto osobą zależną od pomocy i opieki osób trzecich.</p>		

	<p>Okoliczności te sąd uwzględnił przy orzekaniu o zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę. Zeznania w tym zakresie są wiarygodne. Brak podstaw do ich zakwestionowania.</p>	
<p>3. Dokumentacja medyczna</p>	<p>Przedłożona dokumentacja medyczna pozwoliła na ustalenie przebiegu procesu leczenia oraz konsekwencji zdrowotnych po przebyłym wypadku. Dokumentacja została sporządzona przez uprawnione podmioty posiadające wiedzę fachową. Jej treść i wiarygodność nie była przedmiotem sporu.</p>	
<p>4. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności 10-N</p>	<p>W marcu 2021 roku u I. P. ustalono znaczny stopień niepełnosprawności, co jednoznacznie i bez cienia wątpliwości należy wiązać z konsekwencjami przebytego wypadku. Obecnie pokrzywdzona wymaga opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Dodać przy tym trzeba, iż przed zdarzeniem I. P. była osobą zdrową, aktywną zawodowo, samodzielną. Ustalenia zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności potwierdzają tym samym wnioski opinii biegłego lekarza medycyny sądowej co do ciężkiego kalectwa</p>	

	jako skutku wypadku z 29 lutego 2020 roku.		
5. Faktury za pobyty na turnusie rehabilitacyjnym	O kontynuacji leczenia oraz konieczności długotrwałej rehabilitacji pokrzywdzonej świadczą przedłożone faktury za udział w turnusach rehabilitacyjnych. Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować ich prawdziwość. Świadczone o kontynuacji leczenia skutków odniesionych w wypadku obrażeń.		
6. Dokumentacja fotograficzna	W trakcie rozprawy pokrzywdzona dołączyła dokumentację fotograficzną, wskazującą na jej stan po wypadku. Dokumentuje ona między innymi odniesione obrażenia twarzy, będące źródłem głębokiego dyskomfortu, bólu i cierpienia. Przedłożona dokumentacja przyczyniła się do ustalenia wysokości przyznanego zadośćuczynienia.		
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego J. K. nie była przedmiotem sporu w sprawie. Jak już sygnalizowano, oskarżony na przestrzeni całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wnosząc o skazanie bez przeprowadzenia dalszego postępowania dowodowego w sprawie. Na to nie zgodziła się pokrzywdzona. Za aktem oskarżenia wskazać należy zatem, iż w dniu zdarzenia oskarżony J. K. prowadził pojazd V. (...) po drodze (...). W miejscowości P. oskarżony dojechał do drogi (...) będącej drogą z pierwszeństwem przejazdu. Wówczas to, nie zachowując wymaganej szczególnej ostrożności, postanowił o wjeździe na drogę z pierwszeństwem przejazdu. Uczynił to mimo obserwacji drogi z</p>			

pierwszeństwem przejazdu i zauważenia zbliżającego się, jadącego po tej drodze pojazdu F. (...). Licząc, że zdąży włączyć się do ruchu na drodze z pierwszeństwem przejazdu, oskarżony wjechał na drogę (...). Zła ocena sytuacji drogowej i brak szczególnej ostrożności, doprowadziły do zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem prowadzonym przez K. P.. W wyniku zderzenia pasażerka pojazdu F. (...) doznała obrażeń ciała skutkujących ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu pod postacią innego ciężkiego kalectwa (art. 156 § 1 pkt 2 kk). Jego zachowanie wyczerpało tym samym znamiona występku z art. 177 § 2 kk, penalizującego spowodowanie wypadku komunikacyjnego, którego skutkiem jest ciężki uszczerbek na zdrowiu. W sprawie nie ulega przy tym wątpliwości, że oskarżony złamał zasadę wynikającą z art. 25 ust. 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, która nakazuje zachowanie szczególnej ostrożności i ustąpienie pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na drodze z pierwszeństwem przejazdu (tak: J. Brylak, Ochrona prawna bezpieczeństwa w ruchu drogowym, Warszawa 2018, Legalis/elektr.). Naruszenie to miało charakter nieumyślny,

<p>oskarżony zakładał, że zdąży wykonać manewr wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu i zająć obrany pas ruchu zanim nadjedzie pojazd poruszający się tą drogą. Ta błędna kalkulacja doprowadziła do zderzenia pojazdów. Przyjęta zatem kwalifikacja prawna czynu nie może budzić wątpliwości.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. K.	I	I	<p>Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, sąd na mocy art. 177 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie sądu orzeczona kara - tak co do rodzaju, jak i wysokości - jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Stanowi sprawiedliwą odpłatę za rozmiar wyrządzonego bezprawia. Sąd zważył przy tym, iż czyn z art. 177 § 2 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. W tym aspekcie kara jawi się jako wyważona. Uwzględniła dotychczasową niekaralność oskarżonego (k. 186). Dodać należy, iż podczas postępowania dowodowego sąd zasięgnął także informacji o oskarżonym w ewidencji kierowców naruszających</p>

			<p>przepisy ruchu drogowego. Na tej podstawie ustalono, iż oskarżony nie figuruje we wskazanej ewidencji (k. 279). J. K. nie jest zatem osobą, która popada w konflikty z prawem. Jego dotychczasowe zachowanie jako uczestnika ruchu drogowego także nie wzbudzało wątpliwości. Jednocześnie sąd miał na uwadze wagę czynu i jego skutki. Okoliczności te nie pozwalały na rezygnację z kary pozbawienia wolności na rzecz kary łagodniejszego rodzaju (poprzez zastosowanie art. 37a § 1 kk). Orzeczonej karze odniesie skutek w zakresie prewencji indywidualnej; będzie zarazem czytelnym sygnałem, iż zachowanie oskarżonego spotkało się ze stanowczą reakcją. Decydując o wymiarze kary, sąd miał także na uwadze szczerą przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz przeproszenie pokrzywdzonej. Oskarżony wyraził ubolewanie z powodu zaistniałego zdarzenia, nie próbując nawet umniejszać swej roli.</p>
J. K.	II	II	Okoliczności ujawnione w trakcie procesu, tj. przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy, przeproszenie pokrzywdzonej, dotychczasowa

niekaralność za
przestępstwa i
wykroczenia drogowe,
pozwalają przyjąć, iż
zdarzenie z 29 lutego
2020 roku miało w
życiu J. K. charakter
incydentalny. To z kolei
pozwalało na przyjęcie
względem jego osoby
pozytywnej prognozy
kryminologicznej. J. K.
prowadzi ustabilizowany
tryb życia, posiada rodzinę
i stałą pracę. Na
jego utrzymaniu pozostaje
jedenastoletnie dziecko
oraz żona. Oskarżony
nie jest uzależniony od
alkoholu, czy narkotyków.
Przedstawione
okoliczności przemawiają
za warunkowym
zawieszeniem wykonania
kary pozbawienia wolności
na okres próby wynoszący
3 lata (art. 69 § 1 i 2 kk w
zw. z art. 70 § 1 kk). Sąd
miał na uwadze wskazania
wynikające z treści art. 69
§ 2 kk, według których
zawieszając wykonanie
kary, sąd bierze pod uwagę
przede wszystkim postawę
sprawcy, jego właściwości
i warunki osobiste,
dotychczasowy tryb życia
oraz zachowanie po
popelnieniu przestępstwa.
Przedstawione powyżej
fakty z życia oskarżonego
oraz jego postawa podczas
procesu, pozwalają z całą
pewnością na pozytywną
weryfikację w oparciu
o wymienione kryteria
oceny sprawcy. Sąd
pozostaje w przekonaniu,
iż warunkowe zawieszenie
wykonania kary

pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Oskarżony ma pełną świadomość powagi sprawy, jawi się jako osoba odpowiedzialna i stateczna. Jak już wskazano, zdarzenie z 29 lutego 2020 roku stanowiło w jego życiu incydent. Sama możliwość zarządzenia wykonania kary będzie zatem dla oskarżonego dostateczną tamą przed popełnieniem kolejnego przestępstwa.

Sąd zważył zarazem, iż oskarżycielka posiłkowa występowała o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd nie podziela stanowiska pokrzywdzonej co do konieczności orzeczenia takiej kary. Należy wobec tego wskazać, iż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stanowi swoiste ultima ratio, kiedy celów kary nie można osiągnąć za pomocą innych środków represji karnej. Co istotne, kara nie stanowi jedynie odpłaty za popełniony czyn, ma charakter prospektywny, realizując cele zapobiegawcze i wychowawcze (art. 53 § 1 kk). Wydaje się, że cele te umknęły oskarżycielce posiłkowej

przy formułowaniu wniosków w sprawie. Tymczasem nie ulega wątpliwości, iż cele kary mogą w tej sprawie zostać osiągnięte bez konieczności uciekania się do kary izolacyjnej. Sąd miał przy tym na uwadze, iż wnioskowanie pokrzywdzonej było uzasadnione następstwami czynu oskarżonego, które wiązały się i wiążą się nadal z cierpieniem oraz poczuciem głębokiej krzywdy. Jak już sygnalizowano, pokrzywdzona jest obecnie osobą wymagającą pomocy i opieki innych osób. Jakość jej życia uległa istotnemu pogorszeniu. Oskarżony ma tego pełną świadomość. Nie jest to jednak argument przesądzający o konieczności orzeczenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W sprawie należy odnotować szereg okoliczności przemawiających za możliwością osiągnięcia celów kary mimo warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby. Oskarżycielka posiłkowa zdaje się ich nie dostrzegać lub zupełnie je pomijać, akcentując tylko i wyłącznie skutki zdarzenia. Nie jest to ocena kompleksowa i jako taka nie mogła uzyskać akceptacji sądu.

J. K.	III	III	<p>Na mocy art. 72 § 1 pkt 4 kk sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej. Decydując o nałożeniu wskazanego środka probacyjnego, sąd miał na uwadze dwa aspekty. Po pierwsze, wykonywanie pracy zarobkowej ma charakter dyscyplinujący, uczy systematyczności oraz odpowiedzialności za los własny oraz osób pozostających na utrzymaniu osoby pracującej. Orzeczony obowiązek podkreśla zatem walor wychowawczy. Po drugie, wykonywanie pracy zarobkowej stanowi warunek wywiązania się oskarżonego z obowiązku zapłaty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej. Z tych powodów należało uznać konieczność orzeczenia wskazanego obowiązku.</p>
J. K.	IV	IV	<p>W punkcie IV wyroku sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz I. P. kwoty 25.000 złotych. Decydując o zadośćuczynieniu, sąd miał na uwadze rozmiar bólu i cierpienia, którego doznała i doznaje pokrzywdzona. Analiza przedłożonej dokumentacji medycznej dostarcza wstrząsających</p>

wręcz wniosków na temat przeżyć pokrzywdzonej po wypadku. I. P. przeszła liczne zabiegi operacyjne ratujące życie. Przez wiele miesięcy przebywała w warunkach szpitalnych, w izolacji. W wyniku wypadku straciła dotychczasową sprawność fizyczną oraz umysłową (co podkreśliła sama pokrzywdzona - k. 266). Nie może obecnie kontynuować kariery zawodowej, wymaga stałej opieki i pomocy w życiu codziennym. Czuje się oszpecona, co zaakcentowała przedstawiając stosowną dokumentację fotograficzną (k. 277). I. P. cierpi ponadto na padaczkę pourazową, co stanowi przeciwskazanie do zajścia w ciążę. Fakt ten pogłębia jej frustrację i poczucie pokrzywdzenia. Jej życie - mimo młodego wieku - uległo dramatycznemu pogorszeniu. Opis negatywnych konsekwencji, przedstawiony przez I. P. jest trudny do wyobrażenia (problemy z pamięcią, koncentracją, nietrzymanie moczu, niedowidzenie, niedosłuch, niedowład ręki - k. 266). W tym stanie rzeczy orzeczenie o częściowym zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę jawiło się jako obowiązek sądu. Przedstawione powyżej okoliczności przekonują,

że orzeczona kwota 25000 złotych nie jest wygórowana. Za sądem Apelacyjnym w Katowicach należy wskazać, iż przy orzeczeniu zadośćuczynienia sąd miał na uwadze, iż życie i zdrowie ludzkie jest wartością nadrzędną i żadna kwota nie jest w stanie zrekompensować utraty zdrowia, stąd też celem zadośćuczynienia jest jedynie złagodzenie doznanych cierpień i naprawienie wyrządzonej krzywdy. Z tych to też przyczyn zadośćuczynienie nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będąc jednocześnie nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie powinno uwzględniać rozmiar doznanej krzywdy, przy czym zindywidualizowana ocena kryteriów decydujących o jego wysokości pozostawiona jest uznaniu sędziowskiemu (wyrok SA w Katowicach, I ACa 278/15, Legalis nr 1473505). Sąd miał na uwadze, iż pokrzywdzona otrzymała odszkodowanie z firmy ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu (które w jej ocenie nie pokryło całości poniesionej szkody).

			Okoliczność ta nie wykluczała jednak możliwości orzeczenia w wyroku karnym dalszego częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zasadność takiego orzeczenia została wykazana przez pokrzywdzoną. Przy ustalonym rozmiarze cierpień fizycznych i psychicznych (depresja po wypadku, trauma związana z niepełnosprawnością i brakiem możliwości zajścia w ciążę) kwota 25.000 złotych nie może zostać uznana za wygórowaną. Dodać trzeba, że oskarżony musiał liczyć się z obowiązkiem zapłaty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej. Miał zatem czas, aby poczynić odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia zaspokojenia żądania pokrzywdzonej.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Oskarżycielka posiłkowa wystąpiła o orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Przedstawiła przy tym szeroką argumentację, która w jej ocenie przemawiała za koniecznością zastosowania wskazanego środka karnego (k. 272v.-274). Sąd nie podzielił tej argumentacji. Oczywistym jest, iż zachowanie oskarżonego wywołało sytuację zagrożenia życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego. Następstwem naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym było spowodowanie wypadku drogowego, w wyniku którego pokrzywdzona doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało przeto, iż zdarzenie z 29 lutego 2020 roku miało w życiu oskarżonego charakter incydentalny. Oskarżony nie figuruje w ewidencji kierowców

naruszających przepisy ruchu drogowego. Dodać trzeba, iż również po wypadku przez kilkanaście miesięcy korzystał z uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych i wówczas nie doszło do żadnego zdarzenia drogowego z jego udziałem. W ocenie sądu oskarżony nie stwarza zagrożenia w ruchu, wobec czego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów nie było celowe i konieczne. Sąd miał także na uwadze sytuację życiową i zawodową oskarżonego. J. K. pracuje poza miejscowością swojego zamieszkania. Codziennie dojeżdża do pracy około 50-60 km w jedną stronę. Samochód przy prowadzonej przez niego działalności stanowi narzędzie jego pracy (k. 265). Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów oznaczałoby zatem w praktyce brak możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Rozstrzygnięcie o zakazie prowadzenia pojazdów z jednej strony uderzałoby zatem w pokrzywdzoną (brak możliwości zapłaty zadośćuczynienia przy braku pracy), z drugiej zaś w rodzinę oskarżonego, w tym w niepełnoletnie dziecko, któremu ojciec nie byłby w stanie zapewnić utrzymania. Dodać trzeba, iż w obecnej sytuacji oraz ze względu na wykonywany

<p>zawód, rokowania co do możliwości podjęcia przez oskarżonego pracy niewymagającej poruszania się samochodem są wielce niepewne. Wobec tego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów jawi się jako środek prowadzący do nadmiernej represji, niesłużącej realizacji celu kary oraz orzeczonego środka kompensacyjnego.</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 911,13 złotych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonego zostały dowiedzione. Oskarżony pracuje, osiągając stały dochód. Zapłata kosztów procesu nie narazi go wobec tego na istotny uszczerbek w utrzymaniu siebie i rodziny.</p>	
<p>1.Podpis</p>		